

1ste Valgkreds (Winther) have foreslaaet 20. Mar. til hvilken Tid Privilegierne skulle indbrages, vilde jeg gjerne have gaaet med ham. Jeg anførte før de 10. Mar. man i sin Tid gav Mølleleierne, før man inddrog deres Privilegium, og Ingen vil vel negte, at det havde meget større Betydning, at Møllernes Privilegium ophørte, at det havde meget mere Betydning at skaffe Folk billig Brød og en billig og hurtig Formaling af deres Kornvarer, end om Stiftstidenderne skulde beholde deres Retligheder i 5. Mar. længere, som jeg har tilladt mig at foreslaa. Jeg staaar ene med mit Forslag, og Saabet om at faae det vedtaget er saaledes ikke meget glimrende. Sa, for nogle Dage siden kunde jeg næsten være bragt til Fortvivlelse i denne Henseende, da det ærede Medlem for Vorkholms Amts 1ste Valgkreds (Kosod) ved en anden Leilighed udtalte, at naar det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) foreslog Noget, saa var det omtrent givet, at det blev vedtaget. Da nu det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) endogsaa som Ordfører for et Flertal foreslog, at Privilegierne skulle hæves om 10. Mar., maa det vel efter den anførte Doktrin betragtes som vedtaget. Jeg har jo imidlertid Lov til at haabe — Saabet befkæmmer Ingen — og hermed skal jeg da tillade mig at anbefale mit lille ustyldige Ændringsforslag under Nr. 8.

Formanden: Folketingsmanden for Ribe- og Sønderjyske Amts 1ste Valgkreds har Ordet.

Himestad: Af Hensyn til de mange Taler, og da jeg væsentlig kan slutte mig til de ærede Medlemmer for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Mørk) og for Thisted Amts 4de Valgkreds (Schjærring), skal jeg frastaae Ordet.

Tauber: Hvad Stiftstidendernes Privilegier angaar, maa det vistnok indrømmes fra alle Sider, at Flertallets Forslag gaar til den yderste Grad af Billighed, og jeg skal derfor ikke opholde mig derved. Jeg har nærmest begjært Ordet for at indbegaa forskellige Bemærkninger af det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Mørk). Det ærede Medlem er ikke ukyndig i Bladvæsenet; men jeg tror heller ikke at være ukyndig i den Slags Forhold, og jeg hørte af ham forskjellige Ting, som jeg aldrig i mine Dage har hørt før. Det ærede Medlem fortalte os, at et saadant Blad som det, hvorefter der her er Tale, ikke vilde kunne betale sig, medens jeg vil anse det for et af de bedst funderede og sikreste Blade i Danmark. Jeg nærer ikke den mindste Tvivl om, at et Blad kan betale sig, som for det Første har en sikker Indtægt af Avertissementer og for det Andet behøver en meget ringe Udgift til Redaktion; thi det er ogsaa en Feiltagelse, som fremkom fra det ærede Medlem tæt ved Siden af mig (Schjærring), at et saadant Blad

skulde behøve et betydeligt Redaktionspersonale. Nei det behøver kun et meget ringe Kontorpersonale og et meget ringe Redaktionspersonale, ikke mere Redaktionspersonale, end Ministerialtidenden har nu, ikke mere end een Mand, og Kontorpersonalet behøver ikke at være større end ved enhverjohelst Provindsavis, og der besørges i Almindelighed Redaktionen og Kontoret af een Mand. Dette Blad vil aldeles afgjort være en fordelagtig Entreprise, og naar man sammenligner det med, hvad det skal træde i Stedet for, nemlig Ministerialtidenden, som Staten da vil slippe for, kan jeg ikke se rettere, end at Staten vil tjene ikke saa lidt ved en saadan Entreprise. Jeg tror derfor ikke, at det paa nogen Maade kan siges, at Flertallet har set bort fra den Side af Sagen, som man oprindelig lagde Vægt paa, nemlig at skaffe Statskassen en Indtægt. Man har under alle Omstændigheder skaffet Statskassen Dækning for en betydelig Udgift, som den nu har til Ministerialtidenden, og ogsaa skaffet den en Indtægt. Hvad dernæst Ministerialtidenden angaar, da tror jeg ikke, at det er rigtigt, at Staten vedbliver at udgive et Blad som Ministerialtidenden i denne Format, som maaske kan gaa an for Jurister, men som intetjohelst andet Menneske kan bruge. Jeg, som er ret godt vant til at beskæftige mig med Bladsager, har i Almindelighed intet Andet at gjøre, naar jeg modtager denne Række Ministerialtidender, som er meget værre end en Række Rigsdagstidender, end at lægge den hen til Aarets Udgang og overlade til Bogbinderen, om han muligvis kan finde Nede i den. Nei, Lovtidendens Indhold bør være saaledes, at den kan indbindes; thi dens hele Indhold bør opbevares. Men af Ministerialtidenden er ikke mere end $\frac{1}{5}$ egnet til at opbevares. Størstedelen er Bladstof, og den nævnte $\frac{1}{5}$ eller $\frac{1}{4}$ — jeg skal ikke tage det saa nøje med den lille Brøk — vil ganske sikkert kunne udgives særskilt. Naar det først er sat, nedføres det en meget ringe Udgift at tage et Saxtryk og udgive det i en passende Format til Brug for de Personer, der ønske at opbevare det. Ministerialtidendens vigtigste og største Indhold er som sagt Bladstof, og det egner sig bedst til at gaa sammen med officielle Bøjsendtgjørelser; lad da ogsaa det øvrige Indhold forelsbig gaa sammen dermed, hagefter kan det da blive udført paa den omtalte Maade. Enhver, der vil læse det strax, kan da læse det, hvad man nu ikke kan, og den, der vil gjenne det, kan faae Leilighed til at gjenne den ringe Del deraf, som fortjener og egner sig til at gjenne. Jeg har kunnet slutte mig til Flertallets Forslag, fordi jeg fuldstændig maa tiltræde den Grundtanke, at vi skulle have et felles Bøjsendtgjørelsesblad for hele Riget. En æret Taler har allerede hentydet til, at jeg ikke nærer de samme Forhaabninger som de øvrige Medlemmer af Flertallet om, at dette Blad skal bringe Bøjsendtgjørelserne ud Vandet i det Omfang, hvori man kunde ønske det